

PIERDUTĂ ÎN PELOPONEZ

Pitorească și încă neatinsă de comercial, peninsula Peloponez din sudul Greciei este acest diamant parțial șlefuit și deseori trecut cu vederea din oferta turistică grecească. Desigur, treaba asta ar trebui și o să se schimbe cât de curând. Însă ce mult mi-ar plăcea să mă întorc în Peloponez și să îl găsesc neschimbat. Atemporal și fidel sieși până în pânzele albe. Fermecător și idilic precum cea mai veche amintire a mea din copilărie.

ȘTIU LA CE TE GÂNDEȘTI.

Încă un text despre Grecia, o destinație în care am fost de atâtea ori deja și unde nu mai avem nimic de descoperit. Încă un text despre vestigiile arheologice din Atena și despre cum grecii din Thasos sunt oameni petrecăreți și bucătari neîntrecuți de caracatiță proaspătă la grătar, încă un text despre plajele cochete din Creta și hotelurile *all inclusive* cu care tot românul comod este atât de familiarizat, prea familiarizat. Nu că toate chestiile enumerate mai sus nu ar fi adevărate, dar poate ar fi trebuit să-mi încep povestea cu un *disclaimer*. Acesta nu va fi un text în care îți voi servi chestii pe care le-ai putea citi și singură pe Wikipedia — deși, tentația e mare, te asigur, pentru că nu sunt convinsă că ai fost vreodată în Peloponez, o vastă regiune cu interior muntos, coaste neregulate, plaje virgine și orașele de pescari moderni, din peninsula situată la sud de Golful Corint, o zonă cu peisaje atipice și cu o istorie care datează încă din vremurile civilizației miceniene. Vezi bine, nu m-am putut abține să nu cad în păcatul enumerării de fapte — poate și fiindcă sunt lucruri prea puțin cunoscute de carte amatorii autohtoni de Grecia, care sunt familiarizați cu teritoriul grecești, zic eu, ceva mai comericale.

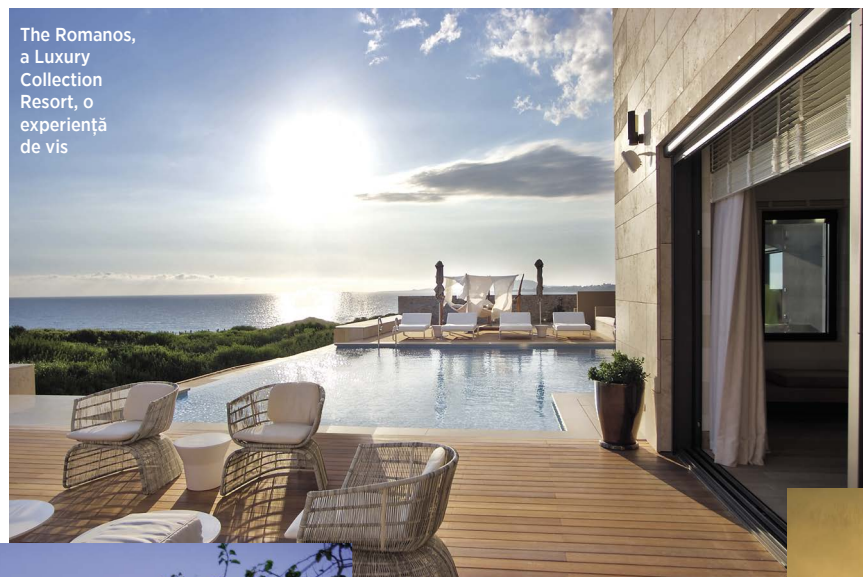
Vreme de o săptămână cât a durat călătoria mea în Peloponez, m-am îndrăgostit fără drept de apel de apele ireale de verzi care veghează la poalele peșterilor din Diros, de străduțele înguste și de-a dreptul fermecătoare din Gialova, Gythion și Areópoli, de vastele peisaje înverzite, designul impecabil și ospitalitatea resorturilor luxoase din Costa Navarino, de ruinele cetății antice peste

Peisaj tipic peloponez, cu ape limpezi și decoruri tradiționale, ce te vor cuceri

Costa Navarino, peisajele înverzite și terenurile ei de golf nesfârșite

The Romanos, a Luxury Collection Resort, o experiență de vis

O noapte în Kalamata

Peisaj din Gialova

Vedere de sus asupra Cetății Monemvasia

Nafplio la ceas de seară

care se ridică, majestic și idilic în același timp, orașul modern al Monemvasiei, de la plaja Simos și de la linia invizibilă unde Marea Ionică se contopește cu Mediterana și unde am avut parte de cea mai tare baie pe anul 2018... Da, m-am îndrăgostit cu adevărat de această minunată insulă a lui Pelypos (botezată așa după eroul mitologic despre care se spune că ar fi cucerit întreaga regiune) — și cum știu asta? Știu că sunt pierdută iremediabil în Peloponez fiindcă am scris fraza de mai sus dintr-o suflare, fiindcă mi-am amintit denumirile tuturor locurilor prin

care am trecut fără să intru nici măcar o dată pe „sfânta” Wikipedia, pentru că scriind toate acestea simt cum amintirile din toamna trecută mă inundă instantaneu ca un șuvoi nesecat de adrenalină și de emoții adolescente. Și chiar dacă nu am văzut flamingo în Voidikilia, și chiar dacă în Nafplio a plouat două zile cu găleata și am ratat toate obiectivele turistice din program, și chiar dacă am ajuns în Kalamata imediat după Ciclonul Zorba, contemplând cu fascinație și teamă în suflet dezastrul provocat de Mama Natură și mormanul de moloz și lemne

rupte în care se transformaseră peste noapte aproape toate terasele luxoase cu vedere la plajă... Cu toate acestea și cu altele, pe care voi încerca să vi le povestesc mai pe îndelete mai jos, călătoria mea în Grecia din toamna anului trecut a fost

una dintre cele mai frumoase vacanțe din viața mea.

Nafplio & Kalamata

Primul meu contact cu Peloponez a avut loc, cum ziceam, pe ploaie — o burniță tomnatică, fără nicio legătură cu jeanșii

mei scurți din bagaje. În Nafplio am înfruntat ploaia ca să descopăr străduțele ascunse ale frumosului oraș despre care am aflat că a fost prima capitală a Greciei independente, am urcat la înălțime ca să văd panorama înnoată și, cucerită, mi-am promis că anul acesta, 2019, va fi anul în care mă voi întoarce pe soare. Următorul punct al traseului meu a fost Kalamata, a cărei coastă răvășită de furia mării și flancată de un relief muntos grandios m-a impresionat cel mai mult. Dat fiind că este singurul oraș din Peloponez care are în dotare un aeroport, pe tine te sfătuiesc să îl folosești ca punct de plecare. Dacă te-am convins să faci vara asta un *roadtrip* în Peloponez, cel mai bine este să aterizezi în Kalamata, să închiriezi o mașină și să îți croiești singură traseul prin peninsula. De fapt, stai,

asta intenționez și eu să fac — de ziua mea, în iunie. Poate ne vedem acolo?

Costa Navarino

Un moment atipic — și oarecum contrastant cu pitorescul celorlalte regiuni prin care am trecut — a fost pentru mine perioada petrecută în Costa Navarino. Au fost două zile de răsfaț într-una dintre cele mai frumoase stațiuni grecești. Resorturile Westin și Romanos, pe care le-am vizitat cap-coadă — de la multi-premiatul spa Anazoe la terenul de golf și plaja neamenajată, lăturalnică, unde am făcut prima baie în Marea Mediterană, la vila tradițională unde bucătărele veritabile m-au învățat să fac paste de

amintesc în care din ele am stat. Așa că sper ca tu să le bifezi pe amândouă!

Peștera Diros & Monemvasia

Pentru mine, centrul experienței peloponeziene a fost Monemvasia. Dar, până să îți povestesc despre asta, nu pot să nu menționez călătoria epopeică spre Peștera Diros, descinderea în inima ei acvatică, ticsită cu stalactite și stalacmite, și plimbarea cu barca prin lacul subteran. Paradoxal, însă, pe mine m-a impresionat cel mai mult peisajul de la suprafață, versantul muntelui pierzându-se în imensitatea mării verzi și bărcuțele colorate legănându-se atât de fragil în voia

casă și tzatziki — reprezintă o experiență incredibilă în sine... Deși, ca să fiu complet sinceră (iar asta sper să te amuze) nu-mi mai

valurilor. Începusem deja să mă gândesc cam cât m-ar costa să mă mut într-o zi în satul ăla de pescari de la poalele munților sau să lenevesc etern pe o plajă certificată Blue Flag precum cea din Archángelos, un alt orașel tăcut prin care am trecut în drumul meu spre Monemvasia. Așa, Monemvasia. Ce pot, oare, să îți spun despre această localitate minunată din Laconia, oraș al piscilor și al bisericilor bizantine? Că am urcat sus, cât mai sus, pe culmile cetății sale datând din anul 583 și — întruchiparea tuturor clișeeilor — mi-am făcut selfie-uri cocoțată pe toate meterezele, dându-le palpații tovarășilor mei de călătorie. Că am mâncat cele mai gustoase bucate grecești. Că mi-am cumpărat două brățări și doi magneți de frigider în fața cărora mă trezesc visând în fiecare dimineață. Și că am cunoscut o familie de români rezidenți, de la care am cumpărat ulei de măsline. Și de la care vreau să mai cumpăr și anul acesta, în iunie.

FOTO: © ORGANIZAȚIA ELENĂ DE TRUISM, PENTRU MAI MULTE INFORMAȚII DESPRE GRECIA ȘI PELOPONEZ CLICK PE: WWW.VISITGREECE.GR ȘI @VISITGREECE. Text: Diana Colcer